

Lieve mensen,

Ergens -verborgen in de evangelielezing gaat een fascinerende vraag schuil. Een vraag die , zolang er mensen zijn op aarde, mensen heeft bezig gehouden. Een vraag die mensen gekweld heeft, hen zelfs tot de rand van de wanhoop heeft gedreven; een vraag waardoor mensen hun geloof zijn kwijtgeraakt. Zomaar, midden in de gelijkenis springt die vraag eruit: "Heer, hebt gij niet goed zaad in uw akker gezaaid...?" en in een adem door: "Hoe komt hij dan aan onkruid?" "Waar komt dat vandaan.. hoe kan dat nou?"

Tja, er is niet zomaar een pasklaar antwoord op deze vraag, de vraag naar de herkomst van het kwaad, toen niet en nu niet. Want daar gaat het in deze gelijkenis over, de herkomst van het kwaad. Maar dat is niet het hoofdthema, laten we dat meteen helder hebben. Het gaat over het zaad, het goede zaad en de zaaier, een goede zaaier. Het gaat hier dus in eerste instantie niet over het kwaad, maar over het zaad.

Laten we eerst teruggaan naar het begin, de opening van de gelijkenis. Het Koninkrijk der hemelen komt overeen met iemand die goed zaad had gezaaid in zijn akker. De opening van deze gelijkenis wijst terug naar het begin van de Bijbel, de allereerste woorden waar we horen dat God goed zaad gezaaid heeft. Waar we horen dat God zelf de strijd aanbindt tegen het kwaad, de oerchaos- woest en ledig towoe wabohu. Die chaos schiep tot mensenland, die mensen riep tot zinsverband. Het refrein in het eerste hoofdstuk van de

Bijbel luidt dan ook: en God zag dat het goed was, tenslotte zelfs dat het zeer goed was. De gelijkenis die we vandaag horen is een echo van de eerste woorden van Genesis Goed zaad en God zag dat het goed was. Dat krijgt alle nadruk.

Doch.... terwijl de mensen sliepen, kwam de vijand en zaaide onkruid midden tussen het koren. Iemand schreed in de nacht stiekem over de akker en zaaide onkruid. Nou ja zeg, dat doe je toch niet dat is toch absurd. Hiermee staat de gelijkenis direct midden in onze wereldsamenleving van vandaag. Dagelijks gebeuren er dingen in onze wereld waarvan je zegt: hoe kan dat nou, hoe kan iemand tot zoiets komen, een heel volk uitmoorden, uithongeren, onschuldige burgers in een buurland verjagen en verdrijven, bommem gooien op een woonwijk met zoveel doden.... Hoe kun je tot zoiets komen, het is verbijsterend, afschuwelijk, maar het gebeurt dag in dag uit en het gaat maar door.

Doch, terwijl de mensen sliepen, kwam de vijand. Dat houdt nogal wat in als Jezus dit zo nadrukkelijk zegt. Wat zegt Jezus hier nou precies mee? Allereerst dit: het is er zomaar ingeslopen, het kwaad, terwijl de mensen sliepen, toen we even niet goed opgelet hebben. Dus het kwaad is er niet van den beginne af! Van later datum, toen was het er zomaar.

Het tweede wat Jezus hiermee zegt is: dat wij ons nooit moeten laten wijsmaken dat het kwaad nu eenmaal onvermijdelijk zou zijn, dat we ermee moeten leren leven

zoals wij zo troostrijk kunnen zeggen. Nee, nee , nee, het kwaad went nooit en mag ook nooit wennen, toe zeg.

Het derde wat Jezus hiermee zegt, en dat is wellicht wel het meest pijnlijke, Jezus brengt het kwaad direct in verband met een mens. Een mens, iemand schreed in de nacht over de akker en zaaide - bewust - onkruid. En als je zelf een akker hebt of een tuin, dan weet je: het onkruid woekert welig, het kwaad verspreidt zich razendsnel.

De dienaren constateren het tot hun verbijstering en zij komen met die grote vraag bij hun heer. Heer, hebt gij niet goed zaad gezaaid, hoe komt ie dan...." Dat heeft een vijandig mens gedaan" antwoordt de heer. En op dit moment wordt de gelijkenis heel transparant- doorzichtig. Hier wordt het aangezicht van God zelf zichtbaar Heel de pijn en de verbijstering en het verdriet van God klinkt door in deze woorden: dat heeft een vijandig mens gedaan. Gods verdriet erover dat een mens, zijn makker op de akker tot zoiets in staat is. Onbegrijpelijk, hoe kan dat nou, mijn lief mensenkind tot zoiets gruwelijks in staat: het kwaad. Oorlog , verwoesting

En weet u, zo komt God met zijn verbijsterende verlegenheid met het kwaad ons zeer nabij. Er staat niet dat God het wel even zal oplossen zoals wij altijd maar van God denken. Nee er is verdriet, verlegenheid. Pas als wij met God iets van die grote verlegenheid met de vraag nar de herkomst van het kwaad in ons leven durven toelaten en niet onmiddellijk met onze verklaringen of oplossingen komen aanzetten, pas dan

komt er ruimte om te groeien in geloof, hoop en liefde en vertrouwen. Jezus vraagt ons om geduld. En, ja, nu gaat er iets heel verrassends gebeuren in de gelijkenis.

De dienstknechten komen en vragen: Heer, wilt gij dat wij het onkruid bijeenhalen. Goed bedoeld, hup direct aan de slag. Neen, zegt de heer, niet doen. En nu komt de grote verrassing: Laat beide samen opgroeien tot de oogst. Laat beide samen Er wordt ruimte geschapen om te groeien. Heel onze aandacht wordt gericht op wat komen gaat: de oogst. Geduld, verdraagzaamheid, elkaar ruimte gunnen, een kans geven, de ruimte van Gods genade en lankmoedigheid. Laat beide samen opgroeien naar de oogst toe, *eis terismou* staat daar in het Grieks, op weg naar de oogst. Immers geloven is op weg zijn, mensen van de weg. En, in de verborgenheid van de akker, in de donkere voren van de aarde gaat God zijn ongekende gang vol donkere majesteit. Wij leven met een geheim. Gods werk is voor ons verborgen . Ook de oorsprong van het kwaad behoort tot het geheim van de nacht.

Het was opnieuw in de nacht toen het diepste geheim van het kwaad aan het licht kwam. Het was in de nacht van Getsemane toen Jezus overgeleverd werd, toen de goede tarwe werd uitgerukt en niet het onkruid. Het was in die nacht toen het Lam Gods de zonden der wereld op zijn schouders heeft geladen en de zonden heeft weggedragen Toen heeft Hij onze schuld, onze vijandschap - 'dat heeft een vijandig mens gedaan' Die vijandschap heeft hij op zich

genomen om ons vrij te kopen en ons in de ruimte te zetten om te groeien in geloof, hoop en liefde, in het perspectief van de oogst.

In dit diepe geloofsvertrouwen mogen wij leven, het vertrouwen dat God het goed gemaakt heeft in zijn geliefde Zoon. Dat er vanuit Hem opnieuw gezegd mag en kan worden; En God zag dat het goed was.

Lieve mensen, wat een uitdaging aan ons om vanuit dit goede woord, het euangelion, het Evangelie te leven en te weten dat het kan, op een goede manier met elkaar omgaan, dat God het toch telkens weer waagt om zijn Koninkrijk in onze kwetsbare handen te leggen. Dat wij geschapen zijn tot elkaars geluk . Bron van liefde, licht en leven, voor elkaar zijn wij gemaakt door uw vinger aangeraakt. Laat ons op uw toekomst - oogt - hopen , gaandeweg U tegemoet. Dat wij samen lachend lopen in uw grote bruiloftsstoet. Wat een schitterende taak om er voor elkaar iets goeds , iets moois van te maken. Niet het kwaad heeft het laatste woord niet de nacht heeft het voor het zeggen, maar het licht, het goede, een nieuw begin, een loflied op Gods goede schepping.

Amen